

«Lauku Avīzes» galvenais redaktors **VOLDEMĀRS KRUSTIŅŠ** (attēlā vidū) "LA" dienas ietvaros Daugavpils rajona Rudzātos sarunājas ar avīzes lasītājiem — Rudzātu un Vanagu katoļu draudžu prāvestu **PĒTERI ONCKULI** (no kreisās) un Rožupes pagasta zemnieku **ĒVALDU VAIVODU**.

A. Jermaka foto

MŪSU LASĪTĀJIEM

Šo "Lauku Avīzes" nodomu izklāstu rakstu ne vien mūsu abonentiem un tiem, kas laikrakstu pērk kioskā, bet visiem lasītājiem. Tā ir daudz plašāka saime, jo lasa ne vien ģimene, bet — kā redakcijai raksta — arī paziņas, kaimiņi avīzi laižot no rokas rokā.

1996. gadā "LAUKU AVĪZI", pēc daudziem pētījumiem spriežot, Latvijā un ārzemēs lasa mazākais 390 000 cilvēku, bet šis aprēķins var būt velkams uz augšu vēl par 50 — 70 tūkstošiem. "Lauku Avīzes" speciālo izdevumu "Praktiskais Latvietis" abonē 16 275, bet lasa apmēram 50 000 cilvēku.

1996. gadā joprojām bijām latviešu vidū caurmērā un īpaši laukos visizplatītākā avīze.

Par to "Lauku Avīzes" un "Praktiskā Latvieša" izdevēji un avīznieki jūtas gandarīti un pateicas ikvienam lasītājam par uzticību.

■ ■ Arī 1997. gadā "Lauku Avīze" paliek pie saviem uzskatiem, darba stila un avīzniecības tikumu principiem, kaut gan laikraksta uzbūve, ziņu izkārtojums un citas profesionālās lietas pastāvīgi mainās un mainīsies, atsaucoties lasītāju ierosinājumiem, vēlmēm un pašas dzīves pārgrīzībām.

Mēs esam kā pret pašslavināšanos un plātišanos, tā pret prastu pielabināšanos varai un sliktiem pieradumiem. Diemžēl, bet "LA" nepievilina un nevar pievilināt ar abonēšanas maksas pazemināšanu pašreiz, jo tā jau ir zemākā Latvijā, zemāka pat par dažu rajonu abonēšanas maksām. Iepriekšējos gados neesam ņēmuši abonentu maksu ar tādu virspeļņu, lai tagad varētu cenas nolaist.

Kā esam bijuši, tā būsīm plašu LATVIEŠU APRINDU avīze, vispirms tur, kur latviešu ir visvairāk, tāpat pie zemes, laukos. Tāda veida darbošanās ir "Lauku Avīzes" pastāvēšanas jēga, mūsu materiālais pamats un idejiskā virzība. Tātad avīze latviešiem un tiem, kas jūtas kā latvieši un apzinās sevi par latviešiem šeit un ārzemēs.

■ ■ Laikrakstam ir jāstrādā un jāveicina Latvijas atgriešanās pasaulē, ne tikai Eiropā. Tāpēc "Lauku Avīze" sekos tam, kā latviešu atgriešanās pasaulē notiek. Līdz ar to mūs interesēs Latvijas saimnieciskā, iekšpolitiskā un kultūras dzīve. Bet it

īpaši sekmīgs saimnieciskais darbs, jaunā laika domāšana. Kas grib labi dzīvot, tam jāstrādā, jāmācās, bet nav jānodarbojas ar laika nosīšanu un izklaidēšanos. No plašu aprindu interešu viedokļa mēs cenšamies būt nopietna avīze, redakcijā strādājot nopietni ļaudis, un mēs strādājam nopietni ļaudim. Tādēļ mēs nedzīsimies pēc sensācijām, kas plīst kā ziepju burbuli, skandāliem un neatstāstīsim ķēķa lamas, mēs norobežojamies no netikumīgas, bezatbildīgas cilvēku apmētāšanas ar dubļiem, noziegumu izgarošanas un citām cūcībām. Kam šāda viela ļoti patīk, lai to meklē "pavisam neatkarīgās" un dažādu krāsu vietējās un ārzemnieku skandālu lapās. Tur tad var arī "pilnīgi brīvi" izteikt savas domas. "LAUKU AVĪZE" ir "pilnīgi brīvi" nekad nedrukās savstarpēju lamu vēstules un citu tam līdzīgu produkciju.

Mēs uzskatām, ka Latvijā patlaban nav nekā svarīgāka par saimniecisku un tikumisku atjaunošanu. Tāpēc redakcijas cieņa pieder jebkuram cilvēkam, kas saimnieko, strādā, kuļš kā varde pa pienu, bet neubago pie Eiropas un pasaules durvīm, savas brūces un kprolos locekļus izstādīdami.

Neviens tur mūs neželos, veca ir patiesība, ka nabags nevienam nav miļš rads, vājos neželos. Nedrīkst cerēt, pašapmānīties, KA KAUT KA UN KAUT KAD pie mums atgriezies "sociālistiskās vienlīdzības" laiku valsts izrikošana. Tāpat kā neatgriežami un izsapņoti ir Ulmaņa laiki.

■ ■ Mūsu dienās valsts varai būtu jāveicina visāda godīga saimniekošana, konkurence un uzņēmība. Jāpalīdz tiem jauniešiem, kas grib mācīties, grib strādāt pa jaunam un pārvarēt grūtības. Avīzei jāpalīdz viņiem morāli. Protams, uz atdošanu. "LAUKU AVĪZE" ir pret parazītismu, visāda veida tukšas laika nosīšanas kultivēšanu, tā saucamo smalko aprindu apjūsmošanu, jaunbagātņeku aplēkāšanu. "LAUKU AVĪZE" uzskata, ka cieņu un popularitāti

presē gan ir pelnijuši tie ļaudis, kas saimnieciskajās un garīgās darba nozarēs ir sevi pierādījuši ar darbu.

Mums, cienījamie lasītāji, kopīgi jārupējas arī par valsts stiprumu — līdzās saimnieciskās rosības uzplaukumam ir jānodibina kārtība valsts iekšienē. Vai tad nav pietiekami atbaidoša un pamācoša kaut vai studentu ālēšanās, aizsardzības spēku noliegums, valsts un jaunatnes attiecību dibināšana vienīgi uz pašlabuma pamatiem? "Cik man par to būs?"

Tam seko nelaimes armijā, patvaļa policijā un citur. Nereti ierēdņi — gan ar uzpleciem, gan bez tiem — rīkojas ar sava labuma mēru. Kam gan ar to cīnīties? Saprotams, priekš tam mums ir vara — Saeima un valdība. Tomēr kā jebkurā dzīvā organismā arī tur mēs novērojam dažādas cilvēciskas komēdijas un traģēdijas, arī pa varas skatuvēm rosās pašlabuma kalpi. Taču sabiedrībai šie ļaudis jāpiespiež strādāt tautas interesēs.

TAS AVĪZEI UN LASĪTĀJAM IR KŌPIGS, KAUT ĻŌTI GRŪTI DARĀMS DARBS. To nevar paveikt ne ar akmeņu mētāšanu, ne ar puspatiesību izblāšanu, ne ar prastām anonīmām lamu vēstulēm. Sabiedrībai jāpiespiež sevi cienīt. Kaut ar nepatīkšanu, bet ir jāatzīst, ka Latvijā birokrātijas vara ir pārlieku liela un birokrātijas patvaļa aug augumā. Ne vien valdības vīri lepojas, ka nelasa avīzes, nešķirodami nopietnus un tenku izdevumus. Dumju lielīšanās dzirdam arī no zemākiem birokrātu līmeņiem. Un par ko gan brīnīties. Ja kungi tā dara, tad arī pakļautie.

Avīzes, kaut tām ir savas vainas, tomēr vismaz VĒL KAUT KADĀ MĒRĀ NES NOSKAŅŪJUMU NO APAKŠAS.

■ ■ Nepatīkami, bet nevar noliegt arī, ka ir zināma taisnība deputātam O. Kostandam, kad viņš pārmet masu saziņas līdzekļiem, ka sabiedrībai patsniegtais "ēdiens" tiek gatavots tikai dažās virtuvēs, bet patsniegts pie daudzām galdiem.

Par neatkarību. "Lauku Avīze" līdz šim izdzīvoja galvenokārt ar abonentu un reklāmas ienesumu. Tāpēc ne reizi neesam aizņēmušies ne ārzemju, ne vietējās bankās, nejutāmies no kāda sveša avota materiāli atkarīgi. Neviena partija mums

nediktēs savus noteikumus. Mēs esam laikā un pilnībā nomaksājuši visus valsts nodokļus, un tāpēc redakcijai nav jālišķē arī valdībai. No tās "LA" nav ņēmusi nedz likumīgus, nedz nelikumīgus atvieglojumus, nodokļu atlaides vai soda naudu norakstījumus.

Bet uzskatām, ka nav pareizi un taisnīgi valdību un Saeimu gānīt bez kādas jēgas un mitēšanās. Tie iestādījumi patiesi ir neatlaidīgi un taisnīgi jākritizē, bet norādot, kas un kāpēc tiek kritizēts. Slikti ir bailīgi rādīt dūri kabatā.

■ ■ Ministri un deputāti ir dažādi ļaudis, bet valdība ir viena un Saeima tāpat. Ja mēs tos cienīt vai mīlēt nevaram, tātad nav arī jādara, bet jārikojas atbilstoši noteikumiem, lai demokrātiski panāktu SAVU. Piemēram, panākt, lai vara cienītu sabiedrības uzskatus, pieņemtu saprātīgus, pārdomātus un demokrātiskus likumus, lēmumus un noteikumus. Nevis slepeni "instancēs", nevis aiz suverēnās tautas muguras, bet atklāti izskaidrojot, pierādot to vajadzību ar argumentiem. Un ne vienīgi ar tādējam pierādījumiem, ka "tā ir civilizētājās valstis", tā ir "visur pasaulē" vai "tā ir Honkongā, Singapūrā". Kopīgi ir jāpanāk, lai Latvijas smalko aprindu ceļojumi uz ārzemju asamblejām, ķēņiņu un ķeizaru galmiem un citām vajadzīgām un interesantām vietām neaizēnotu galvenās vietējās vajadzības un iekšpolitisko lietu kārtosānu.

Strādājot pie laikraksta, ne uz brīdi nedrīkstam aizmirst, ka Latviju un tautu cienīs tikai pēc tās saimnieciskā un garīgā stipruma. Un tikai. Ja tāds mums būs, tad mūs nenorīs un neatraidīs. Aicinu "Lauku Avīzes" lasītājus pedālīties mūsu valstiskās un pilsoniskās cieņas aizsardzībā, nepaļauties politiķiem apmānām un tukšvārdībai. Mēs varam pieņemt tikai to, kas nāk par labu šai valstij. "Lauku Avīze" šajā darbā strādās arī turpmāk.

Mēs nevaram dzīvot ar apziņu, ka Latvijai tikpat kā neizbēgams ir trūkums, netaisnība un patvaļa. Latvijai būs gaiša nākotne, ja vien strādāsim tai.

Y. Kostandis